

Ad § 11.

Som almindelig Regel er vistnok den Bestemmelse, at Udskiftning af sammenhængende Skov ikke maa ske i mindre Lodder end paa 100 Tdr. Land geometrisk Maal henigtsmæssig. Men der kan dog ogsaa her gives Tilfælde, hvor Reglen vil blive ubillig. Naar saaledes t. Eks. en hel Bys Beboere eje en Skovstrækning paa over 100 Tdr. Land, der er delt imellem dem i mindre Strækninger, hver især paa under 100 Tdr. Land, maa ingen af disse Parcellers Ejere sælge nogen Del af sin Parcel til en anden, ikke engang til nogen af dem, der eje de øvrige Lodder, medmindre disse støde op til den Parcel, som agtes afhændet. En saadan Indskrænkning i Dispositionsretten forekommer Udvalget hverken ønskelig eller nødvendig til Skovens Konserveration. Ogsaa her formene vi, at der bør kunne gives Lejlighed for Indenrigsministeriet til at bøde paa Lovens Strenghed ved passende Dispensationer, og vi tillade os derfor i denne Henseende at foreslaa, at efter Ordet „ikke“ i § 11 indskydes Ordene „uden særlig Tilladelse“ og at der i § 27 tilføjes, at Indenrigsministeriet bemyndiges til, hvor en sammenhængende Skovstrækning allerede er delt mellem flere Ejere, at bevilge Undtagelser fra Bestemmelsen i § 11, naar saadant kan ske uden Skade for Skoven.

Ad § 12.

For saa vidt denne Paragraf indeholder den Bestemmelse, at mindre Skovlodder kun bør afhændes samlede, da har Udvalget intet væsentligt herimod at erindre. Men naar der tilføjes, at de ikkun maa afhændes til Forening med tilstødende Ejendom, medmindre de allerede ere adskilte fra den Ejendom, hvortil de høre, ved anden mellemliggende Ejendom, kunne vi ikke finde os overbeviste om Henigtsmæssigheden af en sliq Bestemmelse. Paa den ene Side kan man vel tænke sig muligt, at en sliq liden Skovlod ligger i Udkanten af en Mands Ejendom, og en saadan Lod kan man formentligen uden Betænknelighed tillade afhændet til hvilken som helst, og paa den anden Side kunde man letteligen omgaa den hele Forbudsvej ved at sælge et lidet Jordstykke udenfor Skoven, og i saa Fald var jo Skoven adskilt fra den øvrige Ejendom ved en mellemliggende Ejendom. Udvalget formener derfor, at Ordene fra „og ikkun“ til Paragraffens Slutning, uden Betænknelighed kunne udgaa, og da Indskrænkninger i Dispositionsretten over Ejendomme ikke bør gøres uden en paatrængende Nødvendighed, tror man at burde tilraade denne Forandring i Lovforslaget.

Ad § 21.

Den i § 21 omhandlede Anmeldelse bør formentligen ske ikke alene for Sognefogden, men ogsaa for Sogneforstanderskabet, og Udvalget tillader sig derfor at foreslaa, at der efter Ordet „for“ i Paragraffens 2den Linie indskydes Ordene „Sogneforstanderskabet og“.

Ad § 27.

Naar der i Begyndelsen af denne Paragraf foreskrives, at Indenrigsministeriet, forinden det meddeler nogen af de i Paragraffen omhandlede Bevillinger, skal indhente vedkommende Sogneforstanderskabs Erklæring, har Udvalget herved intet at bemærke. Men man har troet, at der, efter de omhandlede Forholds Natur, ogsaa burde gives Amtsrådet Lejlighed til at høre sig over saadanne Sager. Udvalget tillader sig derfor at foreslaa, at der efter Ordet „Sogneforstanderskabs“ tilføjes „og Amtsråds“, samt at „Erklæring“ forandres til „Erklæringer“.

Derhos vil det, naar vore foranførte Forslag til §§ 1 og 11 billiges, være nødvendigt, at der efter Lit. e. § 27 tilføjes:

„f. Udskiftning af sammenhængende Skove i mindre Lodder end paa 100 Tdr. Land geometrisk Maal, naar en sliq sammenhængende Skov allerede er delt mellem flere Ejere, og naar Udskiftningen kan ske uden Skade for Skoven;

g. Undtagelse fra Forbudet i denne Lovs § 1, mod at nedlægge nogen Selvejer- eller Arvesæstegaard, for at sammenlægges med en anden Ejendom, forinden den i 10 Aar har været i Selvejer eller saadant Arvesæst, som sættes i Klasse med dette, naar en sliq Undtagelse skønnes at være til Gavn for Fæstere, der selv have købt deres forrige Fæstesteder til Selvejendom“.